

Sinds het begin van deze columns heb ik er veel geschreven en dit zal de laatste zijn die ik, op verzoek van de Raad van Kerken schrijf en tevens de laatste column van dit bizarre jaar. Een jaar in het teken van een virus dat ons allen geraakt heeft als mensen in deze wereld. Een virus die wereldwijd de hele samenleving in zijn greep heeft gehouden. De gevolgen zijn bijna onoverkomelijk. Het raakt alle elementen van onze totale samenleving met alle gevolgen van dien. Bovendien lijkt het erop dat het ook 2021 zal beheersen.

Zo ook Kerst 2020, een kerst zoals er geen tweede is geweest. Donkere dagen, maar ook donkere tijden. Een andere Kerst als we gewend waren. Een Kerst waar we op onszelf teruggeworpen zijn. Een Kerst zonder grote feesten en zonder grote aantallen naar de kerstnachtdiensten. Bijna uitsluitend alleen maar een online Kerstdienst. Maar laten we ons gelukkig prijzen dat de meesten onder ons het nog thuis mochten en konden vieren en niet in het ziekenhuis. Ja, we konden niet bij elkaar komen in de aantallen zoals we dat ieder jaar deden. In deze tijd worden we vaak meer beschouwend in onze waarnemingen en minder stellig in onze meningen, omdat we de kunst van het relativeren beter beheersen. Dat geeft ons dikwijls een andere kijk op de vele dingen in ons leven.

We weten dat ons leven hier meer en meer beperkingen kent en dat we in toenemende mate op onszelf worden teruggeworpen. Is dat erg? Nee, want bezinning is iets wat ons terug brengt naar de kernwaarden in het leven. Ja, als we alleen omzien naar onszelf en onze naaste in de kou laten staan! De kernwaarden die ons allen bij elkaar houdt en bij elkaar brengt; omzien naar elkaar, de liefde tot elkaar, de eenzame en hulpeloze medemens op de eerste plaats zetten, zijn een perspectief dat ons nader tot elkaar brengt en dat ons samen verbindt. Onze ouderen, gehandicapten, zieken en eenzamen helpen en ondersteunen en als wij zelf soms niet meer alles zelf kunnen, hulp aanvaarden van onze medemens. Natuurlijk streven we er altijd naar om zo lang mogelijk zelfstandig te blijven omdat we niemand tot last willen zijn. In deze tijd waar dat perspectief echter bijna lijkt te zijn verdwenen en zoveel mensen moeten vertrouwen op de hulp die geboden kan worden als het niet meer kan, moeten we leren om die hulp te bieden aan de zwakkeren en behoeftigen omdat we allemaal in dezelfde situatie beland zijn. Als we de kracht en de gezondheid nog hebben om te helpen, moeten we omzien naar onze naasten, juist in deze donkere tijd!

Voor velen weten we dat het leven hier eindigt en zich moeten voorbereiden op het afscheid. Dat hoeven we niet alleen te doen, maar onze Lieve Heer wil dat samen met ons doen. Hij wil met ons meegaan op de weg die we allemaal moeten bewandelen en ons het ware perspectief geeft: De belofte van een nieuwe wereld! Die hulp en afhankelijkheid van Hem zullen we moeten aanvaarden. We zullen meer en meer ons moeten overgeven aan Hem, in de wetenschap dat God zelf op ons wacht aan de andere kant en dat die belofte, de boodschap van Kerst, van een nieuwe wereld, zonder verdriet, pijn, eenzaamheid en dood onwankelbaar vaststaat. Dat mag ons allen, jong en oud, troost geven op de momenten dat we het soms even niet zien zitten of dat we soms te moe zijn van alles om ons heen. God houdt van ons en in ons beloofde nieuwe leven zijn alle tranen gewist en zal de dood niet meer zijn. Wat een heerlijk en veelbelovend uitzicht dat ons met name in de stormen van ons leven mag sterken en troosten. Ik wens ons allen een troostrijk, gelukkig en gezegend 2021 toe

Rob Hoogerhuis
Baptistengemeente Borne

